

Almestad: Jeg kan i en vis Henseende glæde mig over det Foredrag, vi nylig hørte af min ærede Ven her ved Siden af (Klein), forsaavidt nemlig jeg nu erfarede, at det ikke havde været hans Mening, dengang da han for noget over en Maaned siden udtalte sig her i Thinget om det samme Spørgsmaal, at ville sigte mig for at have opstillet den Mening, at man kunde tilfidesætte Grundloven af Befvemmelighedshensyn. Jeg kan kun i saa Fald beklage, at det ærede Medlem dengang udtrykte sig paa en saa særdeles uheldig Maade, at han hos Alle vakte og maatte vække den Forestilling, at han gik ud fra en ganske modsat Forudsætning. Det glæder mig, som sagt, nu at høre, at han ikke har havt en saadan Lante. Men naar paa den anden Side det ærede Medlem har søgt at bevise, ikke det, som han dengang sagde skulde være Gjenstand for hans Udtalelse, naar Tillægsbevillingen forelaa, nemlig at bevise, at intetfomhelst Befvemmelighedshensyn kunde tillade at tilfidesætte Grundloven, hvad vistnok ogsaa vilde være temmelig overflødig at holde noget større Foredrag om, men har søgt at godtgjøre, at det skulde være et retligt Krav, at det skulde være stemmende med Grundlovens Fordringer, at Finantslovsforslaget for indeværende Finantsaar paany var blevet fremlagt for dette Thing, saa maa jeg sige, at jeg tror ikke, hvad jeg skal tillade mig at paavise, at det lykkes det ærede Medlem at godtgjøre dette; men jeg maa forsaavidt noget beklage, at det ærede Medlem paa nogle Punkter gjorde sig Sagen let, dels ved at raillere over den Mening, at det skulde være tre Gange, Finantslovsforslag skulde fremlægges, som om denne Mening var opstillet fra nogen Side, dels ved at stille frem for Lanten som noget Muligt saadanne Ting, som at Finantsbevillingen skulde afgjøres ved Ordomantsfer osv., som om de, mod hvem han talte her i Thinget, paa nogen Maade havde havt en saadan Mening. Dette vilde jeg have ønsket, havde været undgaet; men jeg skal tillade mig nu at sige nogle Ord med Hensyn til Begrundelsen af det, jeg dengang opstillede, at der ingen retlig Forpligtelse har været for Regjeringen til at fremlægge Finantslovsforslaget for indeværende Aar i denne Samling, og til at imøbegaa, hvad det ærede Medlem i modsat Retning har anført. Jeg skal forsøge paa at holde mig hertil. Jeg kan ikke følge det ærede Medlem i hans ganske vist særdeles vel forberedte og udarbejdede Foredrag, forsaavidt det i noget Væsentligt gik udenfor dette og var, om jeg saa maa sige, et almindeligt Philippikon imod den nuværende Regjering og indeholdt en Advarsel til Landsthinget om de Fare, som vilde true det ved den Ve, det havde været inde paa. Forsaavidt vil jeg ikke følge det ærede Medlem, men jeg vil derimod nærmest holde mig til det Spørgsmaal, som har givet Anledning til Diskussionen idag.

Det ærede Medlem søgte da en Begrundelse for den Mening, at Finantslovsforslaget for indeværende Aar skulde have været fremlagt nu, ikke i Grundlovens Ord, men i Noget, han mente maatte være Anden i Bestemmelsen i Grundlovens § 48. At der ikke kan søges nogen Hjemmel for den af det ærede Medlem opstillede Mening i Grundlovens § 48 og 49, antager jeg, at Enhver vil indrømme, derom tror jeg ikke, at Nogen vil kunne have selv den allerfjerneste Tvivl. Grundloven indeholder jo ganske vist, at der paa enhver ordentlig Rigsdag, strax efterat samme er sat, skal fremlægges Forslag til Finantslov for det følgende Aar; men derimod har Grundloven af meget let forklarlige Grunde ikke fundet Anledning til at opstille den Fordring, at der skulde fremlægges Forslag til Finantslov for det indeværende Finantsaar. Det er altsaa aabenbart ikke i Grundlovens Ord, man vil søge Hjemmel for den opstillede Mening; men saa skulde det jo altsaa være i den almindelige Aand i de nævnte Bestemmelser, deri, at disse Bestemmelser, som det ærede Medlem sagde, stillede det som en usvavelig Forpligtelse for Regjeringen at søge at tilvejebringe en regelmæssig Norm for Førelsen af Statshusholdningen. Ganste vist, det er en af de væsentligste Forpligtelser for Regjeringen, og denne Forpligtelse er ogsaa forsaavidt i Grundloven paa forskjellig Maade gjort Regjeringen til en Nødvendighed. Det er forestrevet i Grundlovens § 48, at der skal fremlægges Forslag til Finantslov for det følgende Finantsaar, strax efterat Rigsdagen er sat, og skjøndt det ikke staar i Grundloven, kan der jo fornøftigvis heller ikke være mindste Tvivl om, at det ogsaa maa være Regjeringens Pligt at give Rigsdagen den fornødne Tid til Behandling af det fremlagte Finantslovsforslag og til overhovedet at behandle og drøfte Bevillingsloven. Naar man har villet raillerende sige, at det var nok Meningen hos de Folk, der opstillede den modsatte Mening, at Regjeringens Pligt var fyldestgjort, naar den bare fremlagde Forslag til Finantslov, saa er det jo overmaade meget langt fra at være Tilfældet. Det erkendes jo naturligvis, at der for Regjeringen er en Forpligtelse til at lade Rigsdagen have den fornødne Tid til at drøfte Finantsloven, og det er jo dernæst en given Sag, at det ogsaa paa den Maade bliver isølge Grundloven en Nødvendighed for Regjeringen at gjøre det, som det ærede Medlem sagde, til sin vigtigste Opgave at tilvejebringe en ordentlig Norm for Statshusholdningen, at den jo nødvendigvis maa ad den ene eller anden Ve, som det ærede Medlem ogsaa kom ind paa, have et Grundlag for Afholdelsen af Udgifter og Oppehørsen af Indtægter. At nu Regjeringen har opfyldt Grundlovens § 49 ved at fremlægge Finantslovsforslaget, er der jo ikke Tvivl om; men jeg antager, at man dog tillige vil indrømme, at